

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Porucik a duchove.pdb

PDB Name: L. Junková-Poručík a duchov

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Poručík a duchové

"Obchod s lidskou hloupostí je ohromný kšeft!" pronesl poručík Kos s vážnou tváří. "Je výnosnější než obchod se zbraněmi a-"

Kapitán mu přisunul přes stůl hlášení. "Než se pustíš do globálních problémů, přečti si tohle!"

Poručík přelétl pár řádek. "Už zase! Proč na mně vždycky vyjdou samý prkotiny!" řekl otráveně.

"To abych já měl klidné spaní!" odtušil kapitán. "Víš, jak to dopadlo posledně. Málem mě degradovali."

Poručík Kos se zastavil před nízkým přízemním domkem. Za sklem malých oken kvetly růžové pelargónie. Na zápraží stála úhledná lavička, z komína se slabě kouřilo. Droboučká stará paní, která se objevila na prahu, se k tomu obrázku hodila jako vyšitá.

"Copak vám ukradli?" zeptal se poručík, když za sebou zavřel dveře.

"Zastřelili mi psa!" zabědovala.

"Tak jde o psa nebo o krádež?"

"Takový krásný vlčák, jmenoval se Rek!" Teď už se dala do pláče.

"Proč teda nehlídal?" zeptal se poručík; připadal si přitom jako surovec.

"Bylo mu třináct let a nemohl už pořádně na nohy! Lehával tuhle pod postelí," mávla ochabě rukou. "A skoro pořád spal."

"Ale co vám vlastně ukradli?"

"Copak vám to syn neřekl? Přece sbírku známek! Měla velkou, moc velkou cenu."

"A kde jste ji měla?"

Stará paní opět ukázala na postel.

"V peřinách!" vydechl poručík Kos.

"To byste tomu dal!" ohradila se stařenka. "Přece pod postelí! V krabici. A Rek ji hlídal. Proto ho taky-

"

"V krabici po starých škrpálech měla celé jmění!" rozčiloval se poručík Kos. "Takhle si lidi hlídají cennosti! A pak se mám dostat k pořádnému případu."

K tomu se kapitán nevyjádřil. "Našly se nějaké otisky?" zeptal se.

"Jenom té staré paní a jejího syna. Moment !" Poručík náhle ožil. "Co když ty známky odnesl on? "

"A zastřelil mámě psa!" namítl kapitán. "Už jsi s ním vůbec mluvil?"

"S ním ne, ale s jeho bývalou manželkou. Tvrdila mi, že měl samé dluhy a kvůli penězům že byl schopen všeho. Jenže - on má ,zdá se, alibi: už měsíc je někde v zahraničí. Údajně za obchodem."

"Tak to máme všichni šťastí: jinak bys ho už přivlekl v poutech," zabručel s úlevou kapitán. "A co překupníci a známé firmy?"

"Nikde ani stopy. Ani můj informátor nic neví."

"Jaký zas informátor?" vyletěl kapitán. "Řekl jsem ti přece, že nemůžeš jen tak -"

"Ale to není oficiální! Občas navštívím jednu starou drbnu - tvrdí o sobě, že je senzibil. Donesu jí čokoládu a ona se rozpovídá. Jenomže tentokrát nic," řekl poručík Kos. "Ale ten syn je mi stejně podezřelý: mohl si třeba najít komplice!"

Než se kapitán vzmohl na slovo, vhrnul se do dveří mladý strážmistr. "Nesu hlášení!" oznámil dramaticky.

"Vykradli další domek."

Poručík Kos se urychleně zvedl.

"Počkej!" přikázal kapitán a přelétl pár řádek. "A zase nějaká stará paní! Tentokrát zmizely starožitné šperky."

"Měla je snad taky pod postelí?" otázal se ironicky poručík Kos.

"Jdi a zeptej se jí!" rozhodl kapitán. "Možná, že najdeš nějaké styčné body těch dvou případů."

"Cože?" vyštěkla stará dáma. "Děláte si legraci?" Otevřela starobylý sekretář a stiskla po straně skrytý knoflík. "Na tohle vy byste nepřišel!" dodala s despektem. "Tohle je totiž tajná zásuvka."

"Kdo o ní věděl?" zeptal se poručík nerozvážně. Vzápětí se mu dostalo patřičného poučení.

"Myslíte, že patřím do cvokhausu?" zaječela. Nedalo se pochybovat o tom, koho by tam poslala ona sama..

"Trochu se tady rozhlédnu," řekl pevně poručík. Nebránila mu, ale byla mu na každém kroku v patách.

"Na nic jste nepřišel, pochopitelně!" podotkla nakonec jízlivě a zabouchla za ním dveře.

"Syna nemá?" otázal se poťouchle kapitán.

"Ne. A soused mi řekl, že je to stará čarodějnice!" odpověděl poručík. "Prý ji navštěvují dvě staré babky a vyvolávají pak všechny tři duchy mrtvých. Viděl to škvírou v zácloně."

"Duchy jsme tu ještě neměli," poznamenal kapitán neklidně. "A co ty dvě ?"

"Už jsem za nimi zašel, ale ony to popřely. Tvářily se hrozně uraženě."

"Tak to zas přijde stížnost!"

"Kdepak! Já jsem, se totiž vydával za senzibila a nabídl jsem jim své služby. Ta starší mě chtěla vzít berlí, ale její přítelkyně ji zarazila, že prý by to mohlo být zajímavé."

"Jak to, že ty dvě nepodezříváš?"

"Jedna sotva chodí a ta druhá skoro nevidí. Nechápu, jak může vidět ty duchy?" hloubal poručík.

"To je všechno?" chtěl vědět kapitán.

"Kdepak! Dověděl jsem se něco zajímavého: na ty duchařské seance párkrát přišel nějaký Arnold Burák. Prý aby jim pomohl vyvolat manžela té staré čarodějnice. Ten už s ní asi nechce nic mít ani jako duch."

"Mluvil jsi s ní o tom?"

"Zkoušel jsem to. Jenže ona celou dobu ječela, že mi do toho nic není, že to tak nenechá. Nakonec si to ale přece jen rozmyslela, když si vzpomněla na ty ztracené šperky," vykládal poručík Kos. "Ale teď se podržte: u té stařenky se známkami se ten Burák taky objevil! Jenže u ní se vydával za astrologa a věštil jí budoucnost. Že přijde o známky, na to ji bohužel neupozornil."

"A kde ho máš?"

"Nikde. On totiž načisto zmizel. Nebo že by to byl taky duch?"

"Vzpamatuj se," řekl znepokojeně kapitán.

Čarodějnice vehementně odmítla o tom mluvit, ale stařenka z prvního případu ochotně přiznala, že ji nějaký astrolog navštívil; dokonce poměrně přesně popsala, jak vypadal. "Měl černé vlasy, brýle s černými obroučkami, byl vysoký a hubený... Takový důstojný," dodala. "Divné bylo, že chudák Rek na něj pořád vrčel."

"Ten pes měl víc rozumu, než jeho paní," mínil poručík. "Ta mu totiž vypravovala o svém zemřelém manželovi -"

"A o sbírce známek!" doplnil kapitán. "Neřekla mu také, kde je schovala?" zeptal se kapitán.

"To popřela. Ale jednou prý při tom vyvolávání duchů na chvilku usnula. On ji asi zhypnotizoval a vytáhl z ní, co potřeboval."

"Jak vlastně zemřel ten vlčák?"

"Ten zloděj ho zastřelil. Chudák pes asi bránil tu krabici se známkami. Když se stará paní vrátila z města, našla ho v krvi. A její syn ho hned pohřbil na zahradě. Proč s tím asi tak spěchal?"

Nastoupila rutina. V těle psa našli kulku z pistole, na psím těle textilní vlákna, pravděpodobně z vlněné rukavice; mechanismus celé té krádeže se dal snadno vydedukovat, jenže stále k ní chyběl hlavní protagonista.

"Potřebovali bychom neviditelnou ruku trhu!" usoudil ustaraně poručík.

"Jen nezačíněj s politikou!" napomenul ho kapitán.

Naštěstí ho neviditelná ruka neposlechla.

"Podívejte se, přišly dva anonymy- Tak ono to opravdu funguje!" radoval se o dva dny později poručík Kos. "To dělá konkurence! Tuhle nás někdo upozorňuje na nějakýho Arnolda B., že se vydává za astrologa a nemá živnostenské oprávnění!"

"Ukaž!" Kapitán mu vzal druhý dopis z ruky. "Ale to je o někom jiném!" Přelétl pár hůlkovým písmem psaných řádků.

"Zavřete Miloše Nebulu," četl polohlasem. "Je to podvodník! Slibuje lidem, že jim vyvolá ducha zemřelého. Ale jen z lidí tahá prachy!"

Skrytý aparát se dal vzápětí do pohybu, tiše, vytrvale, neúprosně. Brzy vyplívl informaci, že Borák a Nebula jsou jedna a tatáž osoba. Poté se rozjel obvyklý rutinní program, méně rychlý, méně přesný než počítač, protože odkázaný na schopnosti a pohotovost lidského činitele. Popis dvojediného hledaného muže znala celá operativa. Příslušníci měli podrobné instrukce, na základě kterých vznikl nepřehledný zmatek. Dopravní hlídky prováděly silniční kontroly, okruh pátrání se rozšířil. Lidé se divili, lekali, rozčilovali. V zátahu uvázlo několik hledaných násilníků, jeden občan podezřelý z distribuce drog, třináct řidičů pro požití alkoholických nápojů; vybraly se desítky pokut, odebralo několik řidičských průkazů. Mimo program byla nalezena jedna pohřešovaná manželka a jeden zatoulaný důchodce. Poblíž Písku byl zadržen muž, který vyhlížel slibně; za hodinu ho propustili, jelikož měl na inkriminovanou dobu bezpečné alibi.

Poručík Kos už ztrácel trpělivost a navrhnul kapitánovi, že bude v přestrojení pronikat do podezřelých skupin obyvatel, avšak naštěstí se v poslední chvíli objevil jakýsi muž, který byl zadržen pro opilost a urážku veřejného činitele. Vysoký, hubený, černé obroučky brýlí. Samozřejmě popřel, že by měl s uvedenými případy cokoliv společného. Oháněl se bezúhonností a lidskými právy, avšak stařenka z prvního případu ho bezpečně poznala.

"Lidi se projeví, až, když je o něco připravíte," konstatoval poručík. "Kdybych nezasáhl, byla by ho probodla kuchyňským nožem."

"A co druhá stařenka?" zeptal se kapitán.

"Ta čarodějnice? Té jsme ho ukázali na fotografii, ale nějak si nebyla údajně jistá, bůhví, proč. Zato ho poznaly ty její kamarádky."

"A jak se ten chlap doopravdy jmenuje?"

"Užíval ještě několik jiných jmen, ale ve skutečnosti je to Rudolf Vrána."

Při domovní prohlídce se našla nejen příslušná pistole, ale dokonce i ukradené známky a dva ze zcizených šperků.

"Kromě toho zůstala na mrtvole psa textilní vlákna z vašich rukavic," sdělil Vránovi kapitán. Seděl na židli, svěšená ramena, obraz bídy a zoufalství. "Potřeboval jsem se nějak protlouct," bránil se ochabně a mnul si pěstmi oči. Nebylo mu to nic platné; postupně se přihlásila celá šňůra rozezlených lidí, kteří mu naletěli na styk se záhrobím. "Divím se, že ho ti duchové nevarovali," prohlásil poručík Kos. "To já bych si je jinak ochočil! Možná, že by nám pomáhali při pátrání..." "Jen nic nezkoušej!" zarazil ho kapitán. "Abys je třeba nepřivolal. U tebe člověk nikdy neví..." Poručík Kos se zasmál. "Já budu teď vyhlížet nějaký velký případ," řekl pln optimismu. Do dveří vešel mladý strážmistr. Podal kapitánovi hlášení. "Co je to?" zeptal se napjatě poručík Kos. "Někomu vykradli chatu," odpověděl kapitán. "Ztratila se z ní nějaká elektronika..."